

Arrest

nr. 152 723 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PAUWELYN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Aan de heer, die verklaart te heten:

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:

M., T. geboren op (...)1983 van Ghanese nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen'2', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22/06/2014. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd reeds meermaals weerhouden door de politie van Gent voor verstoring van de openbare orde. Er werden ten zijnen laste reeds 3 PV's opgemaakt voor slagen en verwondingen (GE.43.LA.051929/2014; GE.43.LA.050656/2014 ; GE.43.LA.042176/2014) en een PV voor afpersing (GE.11.LA.047638/2014). Gelet op al deze elementen, op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en teneinde de openbare orde te handhaven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 3 jaar in precair en illegaal verblijf een mogelijk privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Betrokkene heeft daarnaast sinds zijn verblijf in het Rijk geen enkele procedure gestart waarin hij deze elementen zou kunnen aanhalen. Ook in het administratief verslag van PZ Gent van 05/03/2015 geeft betrokkene geen mogelijke redenen van verblijf op.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22/06/2014. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd reeds meermaals weerhouden door de politie van Gent voor verstoring van de openbare orde. Er werden ten zijnen laste reeds 3 PV's opgemaakt voor slagen en verwondingen (GE.43.LA.051929/2014; GE.43.LA.050656/2014 ; GE.43.LA.042176/2014) en een PV voor afpersing (GE.11.LA.047638/2014). Gelet op al deze elementen, op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en teneinde de openbare orde te handhaven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 3 jaar in precair en illegaal verblijf een mogelijk privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Betrokkene heeft daarnaast sinds zijn verblijf in het Rijk geen enkele procedure gestart waarin hij deze elementen zou kunnen aanhalen. Ook in het administratief verslag van PZ Gent van 05/03/2015 geeft betrokkene geen mogelijke redenen van verblijf op. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) Enig middel: schending van artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Doordat verwerende partij een inreisverbod betekende van drie jaar onder de motivering dat aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolg werd gegeven.

Terwijl rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Art. 74/11 §1 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt het volgende:

"§1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, téneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

De gemachtigde van de minister kan dus een inreisverbod opleggen, evenwel met een maximumduur van 3 jaar en rekening houdend met de specifieke situatie van de betrokkene.

Verzoeker dient evenwel vast te stellen dat er hoegenaamd geen rekening werd gehouden met zijn concrete situatie.

Integendeel, er wordt verwezen naar de feitelijke situatie van verzoeker (samenwoont met zijn partner, mevr. S.), maar men schuift dat zonder meer terzijde omdat het niet in een eerdere procedure zou aangebracht zijn...

Bovendien is de loutere motivering in de bestreden beslissing dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, uiteraard niet afdoende: het niet naleven van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt enkel de voorwaarde om een inreisverbod te kunnen afleveren, maar zegt niets over de duurtijd van dergelijk verbod.

De duurtijd van 3 jaar is de maximumduur. Er zijn in casu wel degelijk voldoende elementen om een kortere duur te voorzien:

- verzoeker woont samen met zijn partner, die in augustus 2015 een kind van hem verwacht; dat zou concreet betekenen dat verzoeker, bij uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod, de bevalling zal missen en zijn kindje maar te zien krijgen wanneer het zowat 2,5 jaar oud zal geworden zijn...

- verzoeker dient zich nog ten gronde te verweren tegen de aantijgingen uit de processen- verbaal: een proces-verbaal is uiteraard niet hetzelfde als een veroordeling!

Kortom, er is niet voldaan aan de voorwaarden voor een inreisverbod, laat staan voor de maximumtermijn van drie jaar."

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

"Tweede middel: schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Doordat verweerder de beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt reeds dat verzoeker al sedert medio 2014 een kerngezin vormt met mevr. V. S.. Verzoeker woonde al al die tijd bij haar te (...).

De gezinsuitbreiding van partijen is volop bezig: mevr. S. is actueel zo'n drie maanden zwanger (cf. stuk 4).

Een uitvoering van een termijn van drie jaar vormt een zware schending van art. 8 EVRM. Het kerngezin zou een erg lange periode uit elkaar gehaald worden, net op een wel heel cruciaal ogenlik.

Gelet op de talrijke beslissingen die verweerder op 28.05.2014 genomen heeft (inclusief de verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten), is de kans op het verkrijgen van een opheffing of opschorting zo goed als onbestaande.

Verzoeker loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor zijn stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, met quasi geen garantie op herstel. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"(...) § 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)"

2.4. De verzoekende partij stelt dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke situatie en betoogt in haar verzoekschrift dat zij een Belgische partner heeft en er voldoende elementen zijn om een kortere duur te voorzien. Immers zal zij de bevalling van haar kind missen en zij dient zich nog ten gronde te verweren tegen de aantijgingen uit de processen-verbaal.

2.5. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd wordt waarom haar een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd waarbij niet louter verwezen wordt naar het feit dat verzoekende partij in het verleden niet voldaan heeft aan de terugkeerverplichting door geen gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, maar tevens wordt gewezen op het feit dat verzoekende partij reeds meermaals weerhouden werd door de politie omwille van verstoring van de openbare orde waarbij ten hare laste drie processen-verbaal werden opgemaakt. Gelet op al deze elementen, met name de hardnekkigheid van verzoekende partij om te persisteren in illegaal verblijf dit terwijl zij ruimschoots de kans had vrijwillig gevolg te geven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten alsook ter vrijwaring van de openbare orde, heeft de gemachtigde beslist een inreisverbod voor een termijn van drie jaar op te leggen.

Voorts blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij door de politie van Gent werd gehoord. Dit blijkt tevens uit het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2015 waar verzoekende partij erkende gehoord te zijn geweest. In het administratief dossier zit inderdaad een administratief verslag vreemdelingencontrole waaruit blijkt dat verzoekende partij op 5 maart 2015 werd aangetroffen door de politie. Onder "FAMILIE IN BELGIE" blijkt voorts dat verzoekende partij op dat ogenblik geen melding heeft gemaakt van een eventuele partner op het Belgische grondgebied. Gelet op deze vaststellingen, met name het feit dat verzoekende partij steeds illegaal op het grondgebied heeft verbleven en dat zij geen andere elementen aanbrengt waarmee zou moeten rekening gehouden worden, heeft de gemachtigde niet onterecht

geoordeeld dat: *“Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 3 jaar in precair en illegaal verblijf een mogelijk privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Betrokkene heeft daarnaast sinds zijn verblijf in het Rijk geen enkele procedure gestart waarin hij deze elementen zou kunnen aanhalen. Ook in het administratief verslag van PZ Gent van 05/03/2015 geeft betrokkene geen mogelijke redenen van verblijf op. (...)”*.

Het is pas na het treffen van de bestreden beslissing, met name bij het gehoor in het kader van haar asielaanvraag op 13 maart 2015, dat verzoekende partij komt aandragen met het feit dat zij een Belgische partner zou hebben. Bovendien is het pas voor het eerst in onderhavig verzoekschrift dat verzoekende partij stelt dat deze partner ook zwanger zou zijn. Verzoekende partij is bijgevolg zelf nalatig geweest waar zij deze gegevens niet aan het bestuur heeft kenbaar gemaakt alvorens het treffen van de bestreden beslissing, hoewel zij daar wel de kans toe heeft gekregen. Deze argumenten kunnen aldus geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Ook de stukken die verzoekende partij nog ter terechtzitting neerlegt kunnen omwille van voorgaande niet als dienstig worden beschouwd.

Daarenboven moet erop worden geduid dat verzoekende partij geenszins aantoont een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM te hebben met de Belgische persoon waar zij naar verwijst. De Raad stelt immers vast dat de *‘bewijsstukken’* die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift bijbrengt geenszins op enige concrete wijze aannemelijk maken dat de verzoekende partij een effectieve gezinscel zou vormen met mevrouw S.V.P.P, noch dat zij zou zwanger zijn van de verzoekende partij. Bovendien werden deze stukken pas bijgebracht na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij brengt een kopie bij van mevrouw haar identiteitskaart en een afdruk van een echografie om haar beweringen te staven alsook een getuigenverklaring. Deze stukken bewijzen in het geheel geen relatie laat staan een gezinscel. Ook uit het attest van geboorte dat verzoekende partij nog ter terechtzitting neerlegt, kan niet zondermeer blijken dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België. Minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de verwerende partij aldus geen rekening kon of moest houden met de beweerde gezinscel bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zelfs indien nog zou aangenomen kunnen worden dat verzoekende partij een beschermenswaardige relatie op het Belgische grondgebied heeft, quod non, dan dient gesteld dat de bestreden beslissing de partner van verzoekende partij niet verhindert verzoekende partij te vervoegen in het land van herkomst of elders zodat zij hun gezinsleven elders kunnen verderzetten of uitbouwen. Evenmin verhindert iets de verzoekende partij om een opheffing van het inreisverbod te vragen. Het betoog dat de kans op een opheffing of opschorting vrijwel onbestaande is, is hypothetisch en aldus niet dienend.

Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk dat geen rekening zou zijn gehouden met haar privéleven. Immers wordt hieromtrent nadrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag of verzoekende partij het bestaan van een privéleven heeft aangetoond, dient alleszins vastgesteld dat het geenszins kennelijk onredelijk is dat, gelet op het persisteren in illegaal verblijf en de vaststelling dat verzoekende partij geen enkele procedure gestart heeft om deze elementen aan te brengen, de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij geen gerechtvaardigde verwachting kan koesteren op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering op grond van artikel 8 van het EVRM.

2.6. Wat de in de bestreden beslissing vermelde processen-verbaal betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet betwist dat deze werden opgesteld voor de in de bestreden beslissing vermelde feiten. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij elementen die wijzen op een verstoring van de openbare orde gebruikt ter staving van de motivering waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Bovendien blijkt hieruit dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij. In zoverre verzoekende partij betoogt dat zij zich ten gronde wenst te verweren tegen de aantijgingen uit de processen-verbaal, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat zodat zij niet aantoont dat haar belangen geschaad worden door de bestreden beslissing en dat zij bovendien ook hier om een opheffing of opschorting van het inreisverbod kan verzoeken.

2.7. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.8. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER